

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. augusztus 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ ISTEN TÖBBET ADNI KÉSZ, MINT HINNÉ EMBERÉSZ

Énekek: 23,1; 269,1-4. 5; 443,1-2; 264,1. 4-5

Lekció: 2Krónika 25,1-9

Alapige: 2Krón 25,9

Akkor monda Amásia az Isten emberének: De mit tegyünk a száz talentom ezüsttel, amelyet Izráel seregének adtam? És felele az Isten embere: Az Úr néked annál sokkal többet adhat.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk Jézus Krisztusban, hálatelt szívvel borulunk eléd a gyülekezet közösségében. Valljuk Istenséged, fenséged, egyedülvalóságod, mindenhatóságod, mindentudóságod. Dicsőítünk téged tökéletességeidben, de legfőképpen azért, hogy a megtört szívűvel és az alázatossal is lakozol.

Magasztalunk azért, hogy égnek és földnek teremtő Uraként itt vagy közöttünk.

Köszönjük ígéreteidet, amelyek mind beteljesedtek és be fognak teljesedni.

Boldogok vagyunk, ha személyesen vallhatjuk, hogy te a pásztorunk vagy. Hozzád tartozunk, mert nem aranyon és ezüstön, hanem drága véren váltottál meg minket a mi atyáinktól örökölt hiábavaló életünkből, mint hibátlan és szepőlten Bárányén, a Krisztusén.

Magasztalunk, hogy gondoskodsz rólunk. Áldunk azért, hogy a fejünk hajszálai is számon vannak tartva. Bocsásd meg, hogy erről oly sokszor elfeledkezünk. Azt hisszük, hogy sorsunk, életünk, jövőnk a mi kezünkben van, az a szerencsénktől vagy valami mástól függ, és nem egyedül tőled, akitől pedig minden jó adomány és tökéletes ajándék jön.

AZ ISTEN TÖBBET ADNI KÉSZ, MINT HINNÉ EMBERÉSZ

Kérünk, ne nézd bűneinket, engedd, hogy Jézus Krisztus vére tisztítson meg minket minden hamisságtól, gonoszságtól. Azt kérjük, hogy mosd meg egész valónkat, és tisztábbak, fehérebbek leszünk a hónál.

Könyörülj meg rajtunk: igehirdetőn, igehallgatókon egyaránt, hogy aki hirdeti és hallja itt az igét, adja neked szívét.

Ámen.

Igehirdetés

A bibliaolvasó kalauzunk szerint a tegnapi és a mai napon olvassuk Amásia júdai királynak a történetét, akiről nem sokat tudunk meg, de amit megtudunk, az bennünket is tanít és kell, hogy tanítson.

Ez az ige nekem nagyon személyes lett egyszer, hiszen 1982. augusztus 15-én, fiatalként hallgattam gyülekezetünk templomában egy evangelizáción ezt az igét, ahol Isten egy életre beírta a szívembe ennek a 25,9 versének az utolsó gondolatát: „Az Úr neked annál sokkal többet adhat.” — Mintegy aranymondásként tanuljuk meg, vigyük el, és nyugodtan gondoljunk rá életünk sok-sok percében: „Az Úr neked annál sokkal többet adhat.”

Ki is volt ez az Amásia király? A Bibliából annyit tudunk róla, hogy a júdai, a déli országrész királya, és 25 esztendőskorában lett király. 29 évig uralkodott. Megtudjuk, ki volt az anyja, és a Szentírás leírja róla azt a mondatot, ami a lelkeségét jellemzi. Tudniillik abban összefoglalva, hogy „kedves dolgot cselekedett az Úr előtt, de nem tiszta szívből.” Ez azt jelenti, hogy néha hallgatott az Úrra, néha nem. Néha az Úr útjain járt, utána megtagadta azt.

Érdekes a mai igében, ahogy a prófétát elutasítja, és azt mondja: hallgass, ne beszélj! De amit olvastam, akkor meg még hallgat rá, és aszerint cselekszik, ahogy a próféta, az Isten embere neki megmondja.

Amásia el akar indulni egy harcba az edomiták ellen, és ezért toboroz magának egy háromszázezres hadsereget Júda és Benjámin törzséből. De miután a háromszázezer embert kevésnek találja, ezért még importál Izrael országrészből is százezer katonát, zsoldost, akiknek kifizet száz talentom ezüstöt.

Ez a száz talentom ezüst kb. 40 mázsa ezüst, tehát nagyon jelentős összeg. És akkor Isten odaküldi hozzá a prófétát, és azt mondja neki: ne vidd magaddal az izraelitákat, a zsoldosokat a harcba! Akkor Amásia megkérdi Isten emberét: de akkor mi lesz az ezüstről? Már kifizettem, és nem fogják visszaadni, amit már zsebre tettem.

Ekkor mondja ezt a mondatot, a Bibliának az egyik legszebb mondatát a próféta: „Az Úr neked annál sokkal többet adhat.” Hagyd azt a száz talentom ezüstöt! Ne sajnáld! Engedelmeskedj az Úrnak, mert az többet ér, nagyobb öröm, és nagyobb gazdagság az Úr útján járni és neki engedelmeskedni. Meg fogod tapasztalni, hogy az Úr azt kipótolhatja, és neked sokkal többet adhat.

Nézzük ennek az igének néhány üzenetét:

Először azt szeretném elmondani, hogy az Amásia királynak neve azt jelenti: az Úrnak ereje. A nevében ott hordozza ezt. Mégis, most életének ennek a szakaszában nem az Úr erejére hivatkozik. Hogy az Úr, a mi Istenünk, erős

Isten, királyok Királya, uraknak Ura. Övé a hatalom, a dicsőség, övé az erő, övé a győzelem. Hanem azt mondja: gyűjtsünk csak azért minél több hadsereget, mert biztos, ami biztos. Tehát Amásia király nem az Úrba veti bizodalját, és nem az Úr erejére bízza magát, hanem a hadseregre. Arra a hadseregre, amelyet ő toborzott, amelyet elégnék tartott, hogy hadakozzék.

Az Úr pedig üzen neki, hogy „az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy kevés által szerezzon szabadulást”. Így mondja neki a próféta: „Az Isten hatalmában van mind a segítség, mind a megveretés.” — Amásia király tehát nem az Úr erejébe, hanem a saját maga erejében kezd el bízni.

Ez a mondat, hogy az „Úr neked annál sokkal többet adhat...” arról szól nekünk, hogy nem lett volna akkora baj és akkora veszteség, ha Amásia az Úrral jár tiszta szívvel és hamarabb kérde meg az Urat. Ezt a mi emberi kapcsolatainkban is nagyon sokszor tapasztaljuk, mikor valaki segítséget kér vagy valaki egy problémát hoz, és nekünk, lelkipásztoroknak azt kell mondanunk: most tetszik szólni? Most, amikor már a folyamat szinte megfordíthatatlan? Most, amikor már eldőlték dolgok? Miért nem hamarabb tetszett megkérdezni?

Hát így van Amásia is. Nem kérdezi az Urat. Hányszor fordul elő a Bibliában ez a kifejezés: az Úr tanácsát pedig nem kérték. Miért? Azért, mert a maguk eszükre támaszkodtak: Tudjuk mi ezt, van eszünk. Vannak nekünk tapasztalataink. Megvannak nekünk az elképzeléseink, meg elgondolásaink. Pedig az Isten igéje figyelmeztet bennünket is, hogy: bizodaljad legyen az Úrban, és a magad eszére ne támaszkodjál.

És látjátok, mekkora veszteség lehet belőle! Milyen folyamatok indulhatnak el! Milyen következményekkel jár az, ha az Úr tanácsát nem kérjük, ha nem borulunk elé, és nem mondjuk: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Tőled akarok függeni, és „akaratom nekem mutasd meg szüntelen. Ne rejtőd el, Mesterem, tetszésedet.”

Amásia tehát magában kezd el bízni, és az igének az a csodája, drága dolga, hogy ennek ellenére Isten küld hozzá egy prófétát. Odaviszi Isten az Ő emberét és azt mondja: menj oda és mondd meg ennek a királynak... — mert Isten gyermekei, emberei vezetés útján jártak, nem maguktól cselekedtek, nem ad hoc jelleggel. Bizonyára vezetést kapott ez a próféta. Menj oda Amásiához és mondd el neki: az Úr neked annál sokkal többet adhat.

Ez a kegyelem, hogy annak ellenére, hogy amilyenek vagyunk, hogy sok mindent elrontunk, az Isten beszél hozzánk és beszél velünk. Az Isten tanácsolni és vezetni, pásztorolni akar bennünket.

Ennek a mai igének legyen üzenete számunkra: engedd, hogy Isten pásztoroljon. Engedd, hogy Ő vezessen! Kérd az Ő tanácsát, és engedj a vezetésének!

Az Úr neked annál sokkal többet adhat... Mit jelent ez az ige másodszor nekünk? Azt jelenti, hogy az ige minden javunk forrásaként az Urat jelöli meg. Az Úr neked annál sokkal többet adhat... Tehát az ige minden javaink forrásaként az Urat jelöli meg.

Ez megint csak a hívó ember számára nagy örömhír, mert a hitetlen ember ezt nem így gondolja. A hitetlen ember (és innen is látszik, hogy ha valaki hi-

AZ ISTEN TÖBBET ADNI KÉSZ, MINT HINNÉ EMBERÉSZ

tetlen) minden java forrásának önmagát gondolja. Amim van, az azért van, mert elértem. Amim van, az azért van, mert azért megdolgoztam. Ezt megérdemeltem.

Ó hányszor hallottam azt, amikor valaki azt mondta: nekem ez jár! Hó végén jár a fizetés, nyugdíjosztáskor jár a nyugdíj, segélyosztáskor jár a segély, mert így gondoljuk: nekünk ez jár!

Nem tudom, hogy így gondolod-e, hogy javaink forrása az Úr. Mert nemcsak azon van a hangsúly az igében, hogy többet adhat, hanem az, hogy az Úr adhat. Az Úr ad. Az már, hogy sokkal többet ad, az csak gratisz, ráadás. De ennek az igének a nagy üzenete: az Úr ad.

Az Úr szeretné, ha ez az ige a mi gondolatainkat vezetné most: valóban így gondolom, hogy az Úr ad?

Emlékezzünk arra a csodálatos szép igére, amikor Jób elveszti gyermekeit, és megvallja: az Úr adta. Jób nem arra az Istenre néz, aki elvette, hanem azt mondja: az Úr adta őket, ezért legyen áldott az Úr neve! Mert hívő emberként tudta, hogy az Úr ad.

Tanuljuk meg ebből az igéből, hogy minden javaink forrása az Úr kell, hogy legyen. Tekintsünk úgy minden javainkra, „száz talentom ezüstre” akkor is, ha megvan, akkor is, ha elvesz: Mi van, amit ne kaptál volna?

A múlt vasárnap Nyíregyházán szolgáltam arról az ígéről, amit kaptam, hogy hirdessem: Timóteusi első levél 6. fejezetének 6. verséből. Úgy kezdődik, hogy „akik meg akarnak gazdagodni ezen a világon...” — Nem mindegy, hogy valaki meg akar gazdagodni, vagy pedig az Úrtól várja, hogy meggazdagodjon. — Meg lehet gazdagodni, nem az a baj, mert a Bibliában a gazdagság nem bűn, a szegénység meg nem erény. Itt az a kérdés, hogy amink van, azzal először is megelégedettek vagyunk-e? Mert, ha van élelmünk és ruházatunk, akkor elégedjünk meg vele.

Aztán a második kérdés: amink van, azzal hogyan élünk?

Maradjunk meg ennél a gondolatnál, hogy az Úr ad. A Timóteusi levélben azt mondja Pál apostol, hogy azoknak ír, akik kitűzték maguk elé, hogy meg akarnak gazdagodni. Mint ahogy sok ember kitűzi maga elé... Kérdezzük a gyerekeket: mi szeretnél lenni? Nem azt mondja, hogy milyen foglalkozást szeretnék űzni, hanem azt: gazdag szeretnék lenni.

És az odavivő út? Nem az a kérdés, hogy mink van, hanem az is kérdés, hogyan van az, amink van? Honnan lett, ami van? Meg akarnak gazdagodni. Vagy pedig az Úr adhat.

A hívő ember úgy néz mindenére, hogy az Úrtól van. Ő adta. Mert meg is van írva: hogyne adna! Ha mi gonosz létünkre tudunk a fiainknak adni, Isten, az Édesanya hogyne adna? Akié minden hatalom mennyen és földön, hogyne adna? Meg is mondja a Római levélben: Jézus Krisztussal együtt mindent minékünk. Péter meg arról beszél a levélben: mindent tőle kaptunk, ami az életre és a kegyességre való. Ami testi-lelki életünkre nézve szükséges, azt az Isten adja.

Éppen ezért ennek az igének a nagy üzenete a számunkra, hogy nézz úgy mindenedre, mint az Isten ajándékára. Azt kaptad. Nem te dolgoztál meg érte.

Nem te érted el. Nem te kapartad ki azt a gesztenyét, hanem az Isten áldása az életedben – vagy nem ér semmit, nincs jelentősége.

Ez a nagy kérdés, hogy amink van, az az Úrtól van-e?

Elmondok egy történetet, egy példát. Egyszer valaki mondta, hogy elment a felesége a Lottót megvenni. Éppen szombat volt, az utolsó percek. Nehogy ne vegye meg a Lottót. Hozzáteszi azt, amit sokan is hozzátesznek: mert tudjátok, hátha így akar Isten rajtunk segíteni. Rá tudunk mi minden bűnre ilyen kegyes szólamot húzni: hátha Isten így akar rajtunk segíteni.

Bemegyünk a Postára és kérdezik: kaparós sorsjegy, ez az, amaz... kell-e még nekünk?

Egyszer egy konfirmandus kérdezte meg a konfirmációs órán: szó volt valahogy a szerencsejátékról. Kérdezi az egyik fiatal: akkor nem lehet lottózni? Mondom, lehet: az ígében meg van írva, hogy minden szabad nekem, csak nem minden használ. Tudod, ha szerencsejátékot játszol, az a baj, hogy többet nem tudod imádkozni a Mi Atyánk-ot. Jézus Krisztus meg azt parancsolja: így imádkozzatok. A gyerek nagy tágra nyílt szemekkel néz. Mi köze a kettőnek egymáshoz? Ha lottózok vagy szerencsejátékot játszom, akkor miért nem imádkozhatom a Mi Atyánk-ot? Azért, mert a Mi Atyánk-ban Jézus azt mondta: kenyeret kérjete, nem lottó főnyereményt. „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” Ha meg dühös leszel, mert kiadtad azt a párszáz forintot, és nem nyertél, de valaki elvitte, akkor meg Jézus azt mondja a hívő embernek: mit apellálsz, kenyeret kértél, nem? Azt megkaptad.

Mert kenyeret kérünk. Nekünk nem az a lényeg, hogy Fortuna istenaszszony majd segít valakin. Mert az Úr neked annál sokkal többet adhat. Mert ez oda visz vissza bennünket a megkeményedett szívünkhöz, hogy nem elég az, amit Isten adott. Mit csinálnék vele? Persze minden Lottó-nyereményből a nyertesek először a templomot tataroznák ki.

Érdekes, hogy a meg nem levőt olyan szépen be tudjuk osztani. Ami nincs a kezünkben. Ami a kezünkben van, az nem érdekes, azt majd mi eldöntjük, mint Amásia király: majd eldöntöm, hogy a száz talentom ezüst hova megy. De ami nincs meg, azt rögtön felosztjuk. Rögtön elköltejük. A templomra, persze...

Igen, olyan szép ez az ige, hogy az Úr neked annál sokkal többet adhat. Ha az Úr a forrása a javainknak, akkor nem az ügyeskedés, nem a szerencse, nem egyéb, hanem az Úr.

Ez az ige harmadszor arról is beszél nekünk, hogyan viseljük a veszteségeinket.

Amikor Amásia felteszi az Isten emberének ezt a kérdést: de mi lesz a száz talentom ezüstrrel, már kifizettem? Akkor azt mondja Isten embere: hagyd a száz talentom ezüstöt... az Úr neked sokkal többet adhat.

Ez a másik: hogyan viseljük, ha valamit elvesztünk? Sokszor megfigyelhetjük magunkon is, hogy ha csak egy pénzdarabot elvesztünk, mondjuk egy 2000 forintost... Állítom, hogy este sokan nem tudnak aludni, hova lett az a pénz? Dolgoztam idősek otthonában, ott ez azért sokszor megtörtént. Azután másnap már eszükbe jutott, hogy elköltötték. Abból vásároltunk. De hova lett?

AZ ISTEN TÖBBET ADNI KÉSZ, MINT HINNÉ EMBERÉSZ

Mint amikor Mika anyja elkezd átkozódni, hogy hova lett az ezüst, amit tőlem elloptak? És az átkot mondja a fiának a fülébe. Amikor Mikának elviszik a bálványait, akkor azt mondja: nekem nem maradt semmi. Mindenemet elvitték. — Hogyan viseljük a veszteségeinket?

Ismertem olyanokat, akik belehaltak. Bement valaki ügyes módszerrel a lakásba, ahogy szoktak: jaj, jöttünk leolvasni az órát. Aztán egyik elterelte a figyelmet, a másik kirámolta szekrényt. Elvitte a pénzt. Nálunk úgy mondták: halállal emészti meg. Mert ahol a mi kincsünk, ott van a szívünk. Ha eltűnik a kincs, akkor jön az infarktus. Akkor jön az agyvérzés.

De az Úr neked annál sokkal többet adhat. Tanuljuk meg, hogy vannak esetek, és vannak helyzetek, amikor el kell valamit engednünk. Ilyenkor derül ki, hogy mennyire kötődtem hozzá. Vajon mennyire tettem bele a szívemet. Vagy pedig azt tudom mondani: az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Az Úr az én gyönyörűségem. Az Úr az én erősségem. Az Úr az én gazdagságom.

Van egy szép ének, amely azt mondja Jézus Krisztusra nézve:

Minden kincsünk te légy nekünk
Itt s fenn a mennyben majd;
Jézus, te légy az életünk,
Mely mindörökre tart!

(345. Halleluja)

Jó lenne, ha ma megtanulnánk: ha vannak veszteségeink, hogyan viseljük őket. Úgy, ahogy az Úr adta.

Elmondok egy történetet, amely elkísér nagyon sokáig majd. Az előző gyülekezetünkben történt. Egyszer jött egy hívő fiatal lány sírva. Tudtuk, hogy egy férfi udvarol neki. Nagyon szeretik egymást. Jön a lány sírva, hogy ezt a fiút elküldte, szakított vele. Mondom neki: akkor miért sírsz? Azért, mert szeretem. Akkor miért küldted el? Azért, mert ő nem Jézus útján jár. Nem ismeri Jézus Krisztust. Meg van írva az igében, hogy ne éljetez hitetlenekkel felemás igában. — Beszélgettünk, imádkoztunk, és akkor mondtam neki ezt az ígét: Az Úr neked annál sokkal többet adhat.

Nem tudom, mennyi idő telt el, kb. egy év. Egyszer csak jön egy másik férfit. Egymásra mosolygunk, és ebben a mosolyban az volt: na, itt a több. Mert Isten nem marad adós egyetlen engedelmes lépést tevő embernek sem, aki rá hallgat, és rá figyel. Az esküvőn is ezt az ígét mondtam: az Úr neked annál sokkal többet adhat.

Ebben az igében az is benne van, hogy Isten szuverén. Nem biztos, hogy ad. Ezt is olyan jó lenne sokszor megérteni. Nekünk meglenne a listánk, hogy Isten mit adjon. Éneklik, hogy adjon Isten ezt, meg azt, stb. a végén belefújja az énekíró az Isten szemébe szemtelenül, hogy adjon akkor is, ha nem kérem. Mert neki ez a kötelessége, hogy adjon.

Ilyen nincs! Adhat — és ha nem ad, legyen áldott az Ó neve! És ha valamit, amit szeretnénk, nem ad, mert neki nem kötelessége, mert ez nem érdem, nem

jutalom, nem fizetség, nem honorárium, hanem ez *kegyelem*. Minden kegyelem. És ha nem ad, akkor is neki szolgálok. Ha nem ad, akkor is Őt szeretem. Ha nem ad, akkor is az ölébe hajtom a fejem. Mert bölcs és szent a te végezésed, ha áld, ha sújt karod — énekeljük.

Tudom, hogy „mind jó, amit Isten tész, szent az Ő akaratja. Ő énvélem is úgy tégyen, mint kedve néki tartja. Ő az Isten, ki ínségben az övéit megtartja, hát légyen, mint akarja”. (272. dicséret).

Végül: Amásia király történetéből: „az Úr neked annál sokkal többet adhat” még azt is hadd emeljem ki: nemcsak az a lényeg, hogy Isten mit ad, mennyit ad, hanem az is, hogy mire adja. Egészen bizonyosan nem arra kapta ez a király ezt a 40 mázsányi ezüstöt, hogy izraeli zsoldosokat fogadjon. De mindenképpen arra adja, amit ad nekünk, amit letesz nálunk, hogy azzal bennünket boldoggá tegyen és éljünk vele az Ő dicsőségére. Építsük az Ő országát, hogy menjen a misszió, hogy hirdettessék az ige, az örök evangélium.

Olyan jó, hogy ez az ige pont itt hangzik el most az úrvacsorás istentiszteleten, hogy „az Úr neked annál sokkal többet adhat”, mert megköszönhetjük Istennek a legnagyobbat, akit adott nekünk: Jézus Krisztust. Ennek itt a bizonyítéka a megterített úrasztala kenyérében és borában: Isten azt adta neked és nekem, aki neki a legdrágább volt: az Ő egyszülött Fiát.

Mi gondolkodunk, hogy mit adjak az Úrnak, mennyit adjak az Úrnak akár a pénzemből, akár az időmből, akár a tehetségemből, akár az erőmből? Isten nem gondolkodott, hanem amikor kijelenti, hogy többet adhat, akkor Ő Jézus Krisztusra is gondolt, aki adta magát a mi bűneinkért, hogy kimentsen e jelenvaló gonosz világból.

Ezért Isten az Ő egyszülött Fiát akarja neked adni, és azt ígéri, hogy vele együtt viszont mindent nekünk ad. Ezért boldog a hívő ember, mert Jézus Krisztusban nyeri meg élete legnagyobb ajándékát. Pál apostol fel is sóhajt: „hála legyen az Istennek az Ő kimondhatatlan ajándékáért”.

Tanuljunk meg megköszönni javainkat, jól használni, Isten erejében bízni és neki magunkat hálából odaszentelni.

Válaszoljunk az ige üzenetére a 269,5 versével:

E világnak dicsősége
Igen hamar elmarad,
Kit ma gondok sújtnak,
Végre holnap diadalt arat.
Csak Atyámban bízhatom,
Ő megsegít, jól tudom,
Mert az igazaknak Atyja
Hű szolgáját el nem hagyja.

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük neked kijelentett ígédet. Jól ismered szívünket, gondolatainkat. Előtted leplezetlenek és mezítelenek mindenek.

Köszönjük, hogy te előled elrejteni semmit nem lehet. Látja Lelked minden bűnünk, melynek átka sújt. Ezért csak kérhetünk: vedd le rólunk, vedd le ezt a súlyt.

Csak kérhetünk, hogy tisztogasd meg szívem, hogy tisztaságod lássuk lélemben és igazságban. Hogy életünk rendezett legyen, hogy tudjuk, honnan vannak a javaink, honnan vannak azok, amelyeket birtokolunk, amit vagy akiket adtál nekünk: család, gyermekeink, unokáink, ahol lakunk, ételünk, ruházatunk.

Megvalljuk, Urunk, hogy sokkal többet adtál máris, mint amit megérdemeltünk volna. Nem érdemlünk semmit.

Köszönjük, hogy olyan gazdag Atyánk vagy, és nem azt adod, amit kérünk, nem a vágyainkat, igényeinket elégíted ki, hanem szükségünket töltöd be. Jól tudod, hogy mire van szükségünk.

Bocsáss meg nekünk minden olyan utat, amikor mi nem tőled, nem a te mennyei kincstáradból akarunk vételezni. Nem tőled várjuk azt, ami az életre szükséges, hanem magunk akarjuk megszerezni, megkeresni, elérni. Hadd valljuk együtt: te vagy a mi Istenünk, aki gondoskodsz rólunk.

Ennek örömeiben részeltess most bennünket, hogy úgy tudjunk innen kimenni, hogy szívünk szabad. Odaszánjuk magunkat neked élő szent és Istennek kedves áldozatul, ami az okos istentisztelet.

Kérünk, fogadd hálánkat a mögöttünk levő nyárért. Fogadd hálánkat a csendeshetekért, a megszólaló igékért, üzenetekért. Köszönjük a pihenéseket, amelyeket családok, gyerekek kaphattak ajándékként.

Itt az iskolaév kezdetén kérünk: áldd meg az iskolaévet, pedagógusokat, gyerekeket egyaránt.

Kérünk, áldd meg gyászolóinkat, akik a héten temettek. Köszönjük, hogy a vigasztalás evangéliumát hirdethettünk és a mennybe nézhettünk.

Kérünk, áldd meg a betegeket, áldd meg azokat, akiket gondok sújtanak, hogy diadalt arassanak, akik kísértésben, próbában vagy szükségben vannak.

Kérünk, állíts helyre minket. Hozz szabadulást már. Hadd áldjon a te néped és hadd tudjuk mondani: minden forrásunk benned van.

Ámen.